

Crisis & Faith

Perek 14

Yoav and Avshalom: So Similar, So Different

לח וַאֲבִשְׁלוֹם בָּרַח, וַיֵּלֶךְ גִּשּׁוּר; וַיְהִי-שָׁם, שְׁלֹשׁ שָׁנִים. **38** So Absalom fled, and went to Geshur, and was there three years.

לט וַתִּכַּל דָּוִד הַמֶּלֶךְ, לָצֵאת אֶל-אַבְשָׁלוֹם; כִּי-נָחַם עַל-אַמְנוֹן, כִּי-מָת. **39** And the soul of king David failed with longing for Absalom; for he was comforted concerning Amnon, seeing he was dead. {S}

א וַיַּדַּע, יוֹאָב בֶּן-זֵרוּיָהּ: כִּי-לֵב הַמֶּלֶךְ, עַל-אַבְשָׁלוֹם. **1** Now Joab the son of Zeruiah perceived that the king's heart was toward Absalom.

ב וַיִּשְׁלַח יוֹאָב תְּקוּעָה, וַיִּקַּח מִשָּׁם אִשָּׁה חַכְמָה; וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ הַתְּאַבְּלִי-נָא וּלְבָשִׁי-נָא בְגָדֵי-אַבְל, וְאַל-תְּסוּכִי שָׁמֹן, וְהָיִית, כְּאִשָּׁה זֹה יָמִים רַבִּים מִתְאַבְּלֶת עַל-מָת. **2** And Joab sent to Tekoa, and fetched thence a wise woman, and said unto her: 'I pray thee, feign thyself to be a mourner, and put on mourning apparel, I pray thee, and anoint not thyself with oil, but be as a woman that had a long time mourned for the dead;

ג וּבָאת, אֶל-הַמֶּלֶךְ, וַדַּבַּרְתְּ אֵלָיו, כַּדָּבָר הַזֶּה; וַיִּשֶׂם יוֹאָב אֶת-הַדְּבָרִים, בְּפִיהָ. **3** and go in to the king, and speak on this manner unto him.' So Joab put the words in her mouth.

1. Abarbanel

וספר הכתוב שעם היות שדוד מנע עצמו או מנע את עבדיו מצאת אחרי אבשלום, הנה עם כל זה ידע יואב בן צרויה כי לב המלך על אבשלום, ר"ל שהיה לבו להנקם ממנו עם היות שלא יצא אליו. ולפי שידע שהיתה האיבה והשנאה עדיין בלבו להנקם מאבשלום, הוצרך יואב לבקש אשה חכמה ושתבא אל המלך באותה התחבולה שיזכור, ולולא שידע יואב שנאת דוד עדיין לבנו, עד שגם אחרי בואו אמר יסוב אל ביתו ופני לא יראה, היה יואב מדבר זה אליו פנים בפנים, אבל נמנע מזה ובקש את האשה התקועית מפני שנאתו שהיתה עדיין תקועה בלבו.

2. Metzudat David

(א) וידע יואב – הכיר בהמלך אשר לבו טוב על אבשלום.

(ב) וישלח יואב – בעבור כי ראה שלב המלך טוב על אבשלום, לזה חשב מחשבות לעורר לבו להשיבו אליו.

ד וַתֹּאמֶר הָאִשָּׁה הַתְּקוּעִית, אֶל-הַמֶּלֶךְ, וַתִּפֹּל עַל-אַפֶּיהָ אֶרֶצָה, וַתִּשְׁתַּחוּ; וַתֹּאמֶר, הוֹשַׁעָה הַמֶּלֶךְ. **4** And when the woman of Tekoa spoke to the king, she fell on her face to the ground, and prostrated herself, and said: 'Help, O king.' {S}

ה וַיֹּאמֶר-לָהּ הַמֶּלֶךְ, מַה-לָּךְ; וַתֹּאמֶר, אָבֵל אִשָּׁה-אֶלְמָנָה אֲנִי--וַיָּמָת אִישִׁי. **5** And the king said unto her: 'What aileth thee?' And she answered: 'Of a truth I am a widow, my husband being dead.

ו וּלְשָׁפְחָתִי, שְׁנֵי בָנִים, וַיִּנָּצוּ שְׁנֵיהֶם בַּשָּׂדֶה, וְאֵין מַצִּיל בֵּינֵיהֶם; וַיַּכּוּ הָאֶחָד אֶת-הָאֶחָד, וַיָּמָת אֹתוֹ. **6** And thy handmaid had two sons, and they two strove together in the field, and there was none to part them, but the one smote the other, and killed him.

ז וְהִנֵּה קָמָה כָּל-הַמִּשְׁפָּחָה עַל-שָׁפְחָתִי, **7** And, behold, the whole family is risen against thy

וַיֹּאמְרוּ תְּנֵי אֶת-מִכָּה אָחִיו וְנִמְתְּהוּ בְּנֶפֶשׁ אָחִיו אֲשֶׁר הָרַג, וְנִשְׁמִידָהּ, גַּם אֶת-הַיּוֹרֵשׁ; וְכָבוֹ, אֶת-גִּחְלָתִי אֲשֶׁר נִשְׁאַרָה, לְבִלְתִּי שׁוֹם- (שִׁים-) לְאִישִׁי שֵׁם וְשְׂאִרִית, עַל-פָּנֵי הָאֲדָמָה. {P}	handmaid, and they said: Deliver him that smote his brother, that we may kill him for the life of his brother whom he slew, and so destroy the heir also. Thus will they quench my coal which is left, and will leave to my husband neither name nor remainder upon the face of the earth.' {P}
ח וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֶל-הָאִשָּׁה, לְכִי לְבֵיתְךָ; וְאֲנִי, אֶצְוֶה עָלֶיךָ.	8 And the king said unto the woman: 'Go to thy house, and I will give charge concerning thee.'
ט וַתֹּאמֶר הָאִשָּׁה הַתְּקוּעִית, אֶל-הַמֶּלֶךְ, עָלַי אֲדֹנֵי הַמֶּלֶךְ הָעוֹן, וְעַל-בֵּית אָבִי; וְהַמֶּלֶךְ וְכִסְאוֹ, נָקִי. {S}	9 And the woman of Tekoa said unto the king: 'My lord, O king, the iniquity be on me, and on my father's house; and the king and his throne be guiltless.' {S}
י וַיֹּאמֶר, הַמֶּלֶךְ: הַמְדַּבֵּר אַלֶּיךָ וְהִבֵּאתוֹ אֵלַי, וְלֹא-יִסֹּף עוֹד לְגַעַת בָּךְ.	10 And the king said: 'Whosoever saith aught unto thee, bring him to me, and he shall not touch thee any more.'
יא וַתֹּאמֶר יִזְכֹּר-נָא הַמֶּלֶךְ אֶת-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ, מִהֶרְבִּית (מִהֶרְבֵּת) גֹּאֵל הַדָּם לְשִׁחַת, וְלֹא יִשְׁמִידוּ, אֶת-בְּנֵי; וַיֹּאמֶר, חִי-יְהוָה, אִם-יִפֹּל מִשְׁעַרַת בְּנֵךְ, אֶרְצָה.	11 Then said she: 'I pray thee, let the king remember the LORD thy God, that the avenger of blood destroy not any more, lest they destroy my son.' And he said: 'As the LORD liveth, there shall not one hair of thy son fall to the earth.'

3. Abarbanel

(ו-ז) **ולשפחתך שני בנים וגומר, והנה קמה כל המשפחה על שפחתך וגומר.** והנה בסדור דבריה אשוב שאמרה ארבעה דברים.

האחד **וינצו שניהם בשדה**, ר"ל שהיה מריבה ביניהם חוץ לעיר **ולא היו שם עדים והתראה**, ולכן מן הדין אין ראוי שיהרג בנה. ואמרה זה להעיר בענין **אבשלום שהרג את אמנון בשדה ולא היה שם התראה**, ולכן מן הדין לא היה חייב מיתה.

השני **ואין מציל ביניהם**, ר"ל שכאשר היו במריבה וקטטה ובשנא' בעיר **לא נכנס אדם ביניהם לשום שלום** וליסר את הרשע. ואמרה זה לרמוז לדוד שכאשר אמנון ענה את תמר לא ייסר אותו כראוי ולא השתדל לשום שלום בין אחים, ומזה נמשך מה שנמשך.

השלישי **ויכו האחד את האחד וימת אותו**, ר"ל שהכה אחד מבניו את האחר והוא התחיל בפשע ובהכאה, ואז המוכה הוא במרת נפשו המית אותו, ר"ל את אשר הכהו, והיה זה כדי להקל בענשו ושלא יהיה חייב מיתה ולא גלות, כי יוכל ההורג לטעון הלא הייתי נרדף, ולא יכולתי להציל נפשי כי אם בנפש הרודף. ואמרה זה לרמוז אל אמנון שהוא התחיל ראשונה לחטוא ולענות את תמר ולחרף בזה את אבשלום, ולכן היה הוא המכה ראשונה ודמו בראשו.

הרביעי **והנה קמה כל המשפחה וגומר**, ר"ל שבני המשפחה שלא רצו לשום ביניהם שלום ולהצילם, עם היות שאינם בית דין, והאשה היתה קרובה לדם ההורג מהם, קמו כלם עליה לומר שתתן את בנה החי להמיתו, **ושלא היו עושים זה לחוס לבבם על דם המת, כי אם לפי שהחי הזה הוא היורש את הנחלה כלה**, ולכן יאמרו **ונשמידה גם את היורש**, ר"ל נשמיד את זה היורש גם כן כמו שמת אחיו, ויעשו זה כדי שלא ישאר לאישה שם ושארית על פני האדמה וירשו בני המשפחה את נחלתו ואת כל נכסי בעלה, ובזה יכבו את גחלתה המאירה אליה אור מועט ולא תתחמם בה עוד בעת זקנתה וחולשת חומה הטבעי, והוא משל אל הבן הנשאר אחרי מות בעלה ובנה האחד. ואמרה זה לרמוז על שאר בני דוד שהיו מליצים רע על אבשלום ואומרים לדוד שיהרגו, **שלא יכונו בזה כי אם להיות אבשלום הגדול שבהם ומינו נאה לאדנות ויחפצו במותו לירש את נחלתו.**

ועם זה אין ספק שכוונה גם כן האשה התקועית לעשות משל ענינה דומה לענין אדם הראשון, שהיו לו שני בנים **קין והבל וינצו שניהם בשדה** ויקם קין על הבל אחיו ויהרגו ועם כל זה לא המיתו הקדוש ברוך הוא אבל שם לו אות לבלתי הכות אותו כל מוצאו, ולפי שהיה זה לאדם הראשון תוכחת מגולה ויסורין קשים מאד, והוא עם כל זה לא הרג את בנו, ככה דוד המלך במה שקרה לו ישמור לפיו מחסום ויצדיק את הדין וינחם כאשר עשה אדם הראשון. זהו קשור הפסוקים אצלי.

יב וַתֹּאמֶר, הָאִשָּׁה, תְּדַבֵּר-נָא שְׁפָחָתְךָ אֶל-אֲדֹנֵי הַמֶּלֶךְ, דָּבָר; וַיֹּאמֶר, דְּבָרִי. {ס}

12 Then the woman said: 'Let thy handmaid, I pray thee, speak a word unto my lord the king.' And he said: 'Say on.' {S}

יג וַתֹּאמֶר, הָאִשָּׁה, וְלָמָּה חֲשַׁבְתָּה כֹּזֵאת, עַל-עַם אֱלֹהִים; וּמִדְּבַר הַמֶּלֶךְ הַדָּבָר הַזֶּה, כָּאִשָּׁם, לְבַלְתִּי הָשִׁיב הַמֶּלֶךְ, אֶת-נִדְחוֹ.

13 And the woman said: 'Wherefore then hast thou devised such a thing against the people of God? for in speaking this word the king is as one that is guilty, in that the king doth not fetch home again his banished one.'

יד כִּי-מוֹת נְמוּת--וְכַמִּים הַנִּגָּרִים אֲרָצָה, אֲשֶׁר לֹא יֵאָסְפוּ; וְלֹא-יֵשָׂא אֱלֹהִים, נֶפֶשׁ, וְחָשַׁב מַחְשָׁבוֹת, לְבַלְתִּי יִדַּח מִמֶּנּוּ נִדְח.

14 For we must needs die, and are as water spilt on the ground, which cannot be gathered up again; neither doth God respect any person; but let him devise means, that he that is banished be not an outcast from him.

טו וַעֲתָה אֲשֶׁר-בָּאתִי לְדַבֵּר אֶל-הַמֶּלֶךְ אֲדֹנִי, אֶת-הַדָּבָר הַזֶּה--כִּי יִרְאַנִי, הָעָם; וַתֹּאמֶר שְׁפָחָתְךָ אֲדַבֵּר-נָא אֶל-הַמֶּלֶךְ, אוֹלִי יַעֲשֶׂה הַמֶּלֶךְ אֶת-דְּבַר אֲמָתוֹ.

15 Now therefore seeing that I am come to speak this word unto my lord the king, it is because the people have made me afraid; and thy handmaid said: I will now speak unto the king; it may be that the king will perform the request of his servant.

טז כִּי יִשְׁמַע הַמֶּלֶךְ, לְהַצִּיל אֶת-אֲמָתוֹ מִכַּף הָאִישׁ, לְהַשְׁמִיד אֹתִי וְאֶת-בְּנֵי יַחַד, מִנַּחֲלַת אֱלֹהִים.

16 For the king will hear, to deliver his servant out of the hand of the man that would destroy me and my son together out of the inheritance of God.

יז וַתֹּאמֶר, שְׁפָחָתְךָ, יְהִי-נָא דְבַר-אֲדֹנֵי הַמֶּלֶךְ, לְמִנְחָה: כִּי כְּמַלְאֲךָ הָאֱלֹהִים, כֵּן אֲדֹנֵי הַמֶּלֶךְ לְשִׁמְעַת הַטוֹב וְהָרָע, וַיְהִי הָאֱלֹהִים, יְהִי עִמָּךְ. {פ}

17 Then thy handmaid said: Let, I pray thee, the word of my lord the king be for my comfort; for as an angel of God, so is my lord the king to discern good and bad; and the LORD thy God be with thee.' {P}

יח וַיַּעַן הַמֶּלֶךְ, וַיֹּאמֶר אֶל-הָאִשָּׁה, אַל-נָא תַכְחֲדִי מִמֶּנִּי דְבַר, אֲשֶׁר אָנֹכִי שָׂאֵל אֹתְךָ; וַתֹּאמֶר, הָאִשָּׁה, יְדַבֵּר-נָא, אֲדֹנֵי הַמֶּלֶךְ.

18 Then the king answered and said unto the woman: 'Hide not from me, I pray thee, aught that I shall ask thee.' And the woman said: 'Let my lord the king now speak.'

יט וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ, הֲיָד יוֹאָב אִתְּךָ בְּכָל-זֹאת; וַתַּעַן הָאִשָּׁה וַתֹּאמֶר חִי-נִפְשָׁךְ אֲדֹנֵי הַמֶּלֶךְ אִם-אֵשׁ לְהַמִּין וּלְהַשְׁמִיל, מִכָּל-אֲשֶׁר-דִּבֶּר אֲדֹנֵי הַמֶּלֶךְ--כִּי-עֲבַדְךָ יוֹאָב הוּא צֹנִי, וְהוּא שָׁם בְּפִי שְׁפָחָתְךָ אֶת-כָּל-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה.

19 And the king said: 'Is the hand of Joab with thee in all this?' And the woman answered and said: 'As thy soul liveth, my lord the king, none can turn to the right hand or to the left from aught that my lord the king hath spoken; for thy servant Joab, he bade me, and he put all these words in the mouth of thy handmaid;

כ לְבַעֲבוֹר סָבַב אֶת-פְּנֵי הַדָּבָר, עָשָׂה עֲבֹדְךָ יוֹאָב אֶת-הַדָּבָר הַזֶּה; וְאֲדֹנֵי חָכָם, כְּחָכְמַת מַלְאֲךְ הָאֱלֹהִים, לְדַעַת, אֶת-כָּל-אֲשֶׁר בְּאָרֶץ. {ס}

20 to change the face of the matter hath thy servant Joab done this thing; and my lord is wise, according to the wisdom of an angel of God, to know all things that are in the earth.' {S}

כא וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֶל-יוֹאָב, הִנֵּה-נָא עָשִׂיתִי אֶת-הַדָּבָר הַזֶּה; וְלָךְ הָשִׁב אֶת-הַנֶּעַר, אֶת-אַבְשָׁלוֹם.

21 And the king said unto Joab: 'Behold now, I have granted this request; go therefore, bring the young man Absalom back.'

כב וַיִּפֹּל יוֹאָב אֶל-פָּנָיו אֲרָצָה וַיִּשְׁתַּחוּ, וַיְבָרֵךְ אֶת-הַמֶּלֶךְ; וַיֹּאמֶר יוֹאָב הַיּוֹם יָדַע עֲבֹדְךָ כִּי-מָצָאתִי חַן בְּעֵינֶיךָ, אֲדֹנֵי הַמֶּלֶךְ, אֲשֶׁר-עָשָׂה הַמֶּלֶךְ, אֶת-דְּבַר עַבְדּוֹ (עֲבַדְךָ).

22 And Joab fell to the ground on his face, and prostrated himself, and blessed the king; and Joab said: 'To-day thy servant knoweth that I have found favour in thy sight, my lord, O king, in that the king hath performed the request of thy servant.'

כג וַיָּקָם יוֹאָב, וַיֵּלֶךְ גִּשּׁוּרָה; וַיָּבֵא אֶת-אַבְשָׁלוֹם, יְרוּשָׁלָּם. {ס}

23 So Joab arose and went to Geshur, and brought Absalom to Jerusalem. {S}

4. Shmuel Bet 2:27-30

- 27** And when Abner was returned to Hebron, Joab took him aside into the midst of the gate to speak with him quietly, and smote him there in the groin, that he died, for the blood of Asahel his brother.
- 28** And afterward when David heard it, he said: 'I and my kingdom are guiltless before the LORD for ever from the blood of Abner the son of Ner;
- 29** let it fall upon the head of Joab, and upon all his father's house; and let there not fail from the house of Joab one that hath an issue, or that is a leper, or that leaneth on a staff, or that falleth by the sword, or that lacketh bread.'
- 30** So Joab and Abishai his brother slew Abner, because he had killed their brother Asahel at Gibeon in the battle. {S}
- כז** וַיָּשָׁב אֲבִנֶר, חֶבְרוֹן, וַיֹּטֶהוּ יוֹאָב אֶל-תּוֹךְ הַשַּׁעַר, לְדַבֵּר אִתּוֹ בְּשָׁלִי; וַיַּכְהוּ שָׁם, הַחֹמֶשׁ--וַיָּמָת, בְּדָם עֲשָׂהֵל אָחִיו.
- כח** וַיִּשְׁמַע דָּוִד, מֵאַחֲרֵי כֵן, וַיֹּאמֶר נָקִי אֲנֹכִי וּמַמְלַכְתִּי מִעַם יְהוָה, עַד-עוֹלָם--מִדְּמֵי, אֲבִנֶר בֶּן-נֵר.
- כט** יִחַלּוּ עַל-רֹאשׁ יוֹאָב, וְעַל כָּל-בֵּית אָבִיו; וְאַל-יִכָּרֵת מִבֵּית יוֹאָב זָב וּמִצָּרַע וּמִחֲזִיק בַּפֶּלֶךְ, וְנֹפֵל בַּחֶרֶב--וְחֹסֵר לֶחֶם.
- ל** וַיּוֹאֵב וְאַבִּישָׁי אָחִיו, הָרְגוּ לְאַבְנֶר: עַל אֲשֶׁר הָמִית אֶת-עֲשָׂהֵל אָחִיהֶם, בְּגִבְעוֹן--בַּמִּלְחָמָה. {ס}

- 24** And the king said: 'Let him turn to his own house, but let him not see my face.' So Absalom turned to his own house, and saw not the king's face. {S}
- 25** Now in all Israel there was none to be so much praised as Absalom for his beauty; from the sole of his foot even to the crown of his head there was no blemish in him.
- 26** And when he polled his head--now it was at every year's end that he polled it; because the hair was heavy on him, therefore he polled it--he weighed the hair of his head at two hundred shekels, after the king's weight.
- 27** And unto Absalom there were born three sons, and one daughter, whose name was Tamar; she was a woman of a fair countenance. {P}
- כד** וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ יֹסֵב אֶל-בֵּיתוֹ, וּפְנֵי לֹא יֵרָאֶה; וַיֹּסֵב אֲבִשָּׁלוֹם אֶל-בֵּיתוֹ, וּפְנֵי הַמֶּלֶךְ לֹא רָאָה. {ס}
- כה** וּכְאֲבִשָּׁלוֹם, לֹא-הָיָה אִישׁ-יָפֶה בְּכָל-יִשְׂרָאֵל--לְהַלֵּל מְאֹד: מִכָּף רַגְלוֹ וְעַד קֶדְקֶדוֹ, לֹא-הָיָה בּוֹ מוֹם.
- כו** וּבִגְלָחוֹ, אֶת-רֹאשׁוֹ, וְהָיָה מִקֶּץ יָמִים לְיָמִים אֲשֶׁר יִגְלַח, כִּי-כִבְדַּ עָלָיו וּגְלָחוֹ; וַשְּׁקַל אֶת-שַׁעַר רֹאשׁוֹ, מֵאֲתֵים שְׁקָלִים בְּאָבֹן הַמֶּלֶךְ.
- כז** וַיִּוָּלְדוּ לְאַבְשָׁלוֹם שְׁלוֹשָׁה בָנִים, וּבַת אַחַת וְשֵׁמָּה תָמָר; הִיא הָיְתָה, אִשָּׁה יְפֹת מַרְאֶה. {פ}

5. Radak

ובגלחו – אמרו רז"ל כי אבשלום נזיר עולם היה כן היתה קבלה בידם כי מן הפסוקים לא ראו זה כי אפשר כי הוא היה מגדל שערו ליופי שערו להתגאות בו ולהתנאות ומשנה לשנה כשהיה כבד עליו שלא יוכל לסבלו היה מגלחו אבל הם ז"ל קבלו כי בנזירות היה מגדל אותו ולמדו מזה כי מי שנדר בנזיר עולם כל ימי חייו כשהכביד שערו מיקל בתער משנים עשר חדש לשנים עשר חדש שנאמר ויהי מקץ ימים לימים זהו משנה לשנה כי ימים הוא שנה כמו ימים תהיה גאולתו (ויקרא כ"ה: כ"ט).

Shaul

- 2** And he had a son, whose name was Saul, young and goodly, and there was not among the children of Israel a goodlier person than he: from his shoulders and upward he was higher than any of the people.
- ב** וְלוֹ-הָיָה בֶן וְשֵׁמוֹ שָׁאוּל, בָּחוּר וְטוֹב, וְאֵין אִישׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל, טוֹב מִמֶּנּוּ; מִשְׁכְּמוֹ וּמֵעֲלָה, גְּבוּהַ מִכָּל-הָעָם.

Golyat

- 4** And there went out a champion from the camp of the Philistines, named Goliath, of Gath, whose height was six cubits and a span.
- ד** וַיֵּצֵא אִישׁ-הַפְּלִשְׁתִּים מִמַּחֲנוֹת פְּלִשְׁתִּים, גִּלְיָת שֵׁמוֹ מִגַּת: גְּבוּהוֹ, שֵׁשׁ אַמּוֹת וְזֵרַת.

Naval

2 And there was a man in Maon, whose possessions were in Carmel; and the man was very great, and he had three thousand sheep, and a thousand goats; and he was shearing his sheep in Carmel.

ב וְאִישׁ בְּמַעֲוֹן וּמִעֲשָׂהוּ בְּכַרְמֶל, וְהָאִישׁ גָּדוֹל מְאֹד, וְלוֹ צֹאן שְׁלֹשֶׁת-אַלְפִים, וְאֶלֶף עִזִּים; וַיְהִי בְגֹזֹז אֶת-צֹאֲנוֹ, בְּכַרְמֶל.

Asa'el

18 And the three sons of Zeruiah were there, Joab, and Abishai, and Asahel; and Asahel was as light of foot as one of the roes that are in the field.

יח וַיְהִיו-שָׁם, שְׁלֹשָׁה בְנֵי צְרוּיָה--יֹאבָב, וְאַבִּישַׁי, וְעָשָׂהֶל; וְעָשָׂהֶל קָל בְּרַגְלָיו, כְּאַחַד הַצְּבִים אֲשֶׁר בַּשָּׂדֶה.

Batsheva

2 And it came to pass at eventide, that David arose from off his bed, and walked upon the roof of the king's house; and from the roof he saw a woman bathing; and the woman was very beautiful to look upon.

ב וַיְהִי לַעֲת הָעָרֶב, וַיָּקָם דָּוִד מֵעַל מִשְׁכְּבוֹ וַיֵּתֶהֱלֶךְ עַל-גֹּג בֵּית-הַמֶּלֶךְ, וַיֵּרָא אִשָּׁה רֹחֶצֶת, מֵעַל הַגָּג; וְהָאִשָּׁה, טוֹבַת מְרָאָה מְאֹד.

Yonadav

3 But Amnon had a friend, whose name was Jonadab, the son of Shimeah David's brother; and Jonadab was a very subtle man.

ג וּלְאַמְנוֹן רֵעַ, וְשֵׁמוֹ יוֹנָדָב, בֶּן-שִׁמְעָה, אֹחֵי דָוִד; וַיִּוְנָדָב, אִישׁ חָכָם מְאֹד.

28 And Absalom dwelt two full years in Jerusalem; and he saw not the king's face.

כח וַיָּשָׁב אֲבִשְׁלֹם בִּירוּשָׁלַם, שְׁנָתִים יָמִים; וַפְּנֵי הַמֶּלֶךְ, לֹא רָאָה.

29 Then Absalom sent for Joab, to send him to the king; but he would not come to him; and he sent again a second time, but he would not come.

כט וַיִּשְׁלַח אֲבִשְׁלֹם אֶל-יֹאבָב, לְשַׁלַּח אֹתוֹ אֶל-הַמֶּלֶךְ, וְלֹא אָבָה, לָבוֹא אֵלָיו; וַיִּשְׁלַח עוֹד שֵׁנִית, וְלֹא אָבָה לָבוֹא.

30 Therefore he said unto his servants: 'See, Joab's field is near mine, and he hath barley there; go and set it on fire.' And Absalom's servants set the field on fire. {P}

ל וַיֹּאמֶר אֶל-עֲבָדָיו רְאוּ חֵלְקַת יֹאבָב אֶל-יָדִי, וְלוֹ-שָׁם שְׁעָרִים--לְכוּ, וְהוֹצִיתִה (וְהִצִּיתוּהָ) בָּאֵשׁ; וַיִּצְתּוּ עֲבָדֵי אֲבִשְׁלֹם, אֶת-הַחֵלְקָה--בָּאֵשׁ. {פ}

31 Then Joab arose, and came to Absalom unto his house, and said unto him: 'Wherefore have thy servants set my field on fire?'

לא וַיָּקָם יֹאבָב, וַיָּבֹא אֶל-אֲבִשְׁלֹם הַבֵּיתָה; וַיֹּאמֶר אֵלָיו, לָמָּה הִצִּיתוּ עֲבָדֶיךָ אֶת-הַחֵלְקָה אֲשֶׁר-לִי בָּאֵשׁ.

32 And Absalom answered Joab: 'Behold, I sent unto thee, saying: Come hither, that I may send thee to the king, to say: Wherefore am I come from Geshur? it were better for me to be there still; now therefore let me see the king's face; and if there be iniquity in me, let him kill me.'

לב וַיֹּאמֶר אֲבִשְׁלֹם אֶל-יֹאבָב הִנֵּה שְׁלַחְתִּי אֵלֶיךָ לֵאמֹר בֹּא הִנֵּה וְאֶשְׁלַחְהָ אֵתְךָ אֶל-הַמֶּלֶךְ לֵאמֹר, לָמָּה בָאתִי מִגִּשְׁשׁוֹר--טוֹב לִי, עַד אֲנִי-שָׁם; וְעַתָּה, אֶרְאֶה פְנֵי הַמֶּלֶךְ, וְאִם-יֵשׁ-בִּי עוֹן, וְהָמַתְנִי.

33 So Joab came to the king, and told him; and when he had called for Absalom, he came to the king, and bowed himself on his face to the ground before the king; and the king kissed Absalom. {S}

לג וַיָּבֹא יֹאבָב אֶל-הַמֶּלֶךְ, וַיַּגִּד-לוֹ, וַיִּקְרָא אֶל-אֲבִשְׁלֹם וַיָּבֹא אֶל-הַמֶּלֶךְ, וַיִּשְׁתַּחוּ לוֹ עַל-אַפָּיו אֶרְצָה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ; וַיִּשָּׁק הַמֶּלֶךְ, לְאֲבִשְׁלֹם. {ס}

6. Malbim

וישק המלך לאבשלום – גם בזה הראה שלא ימליכו, שכבר כתב הראב"ע בפרשת תולדות, שנשיקה עם למ"ד הוא ביד או בכתף ובלי למ"ד הוא בפה, ולא נשק אותו בפה כראוי לבן הבכור המולך תחתיו רק נשק לו בגופו.

